

[Poul Møller.]

ikke uden om at fortsætte som medlem af Atlantpagten. Jeg tror i øvrigt, at opløses denne pagt, giver det mindre og ikke større frihed for dansk udenrigspolitik. Der er jo ingen, hvad enten udenrigsministeren har heddet Hækkerup eller Krag, som har været bundet og ikke frit kunnet udtrykke deres meninger om verdenspolitikken. Det er jo ikke således, at i Sydafrikasagen har Danmark måttet gå stille med dørene, fordi man var medlem af Atlantpagten. Det er jo ikke således, at man har gjort det i Grækenlandssagen; vi har haft fuld frihed. Men hvor megen frihed har vi, når Danmark som et lille land skal vende tilbage til sin gamle traditionelle udenrigspolitik, den, som dr. Munch måtte føre — jeg siger udtrykkelig „måtte“ føre, den, der går ud på, at man i enhver sag må bøje sig for den stærkeste fastlandsmagt. For andre muligheder har Danmark ikke, hvis vi er uden for en stor militær alliance, der kan beskytte os. Og tror man, det tyske problem bliver mindre, hvis Atlantpagten opløses? Tror man; det vil give mindre frihed for tysk politik, tysk udenrigspolitik og — hvis man er bange for det — også tysk militærpolitik? Jeg tror det ikke.

Jeg kan derfor ikke forstå, hvorfor socialdemokratiet ikke gør total front mod SFs agitation. Hvorfor tager man ikke imod de tilbud om en forhandling, som kunne vise, at der kunne opnås lovgivningsresultater her i tinget, i stedet for at gøre sig afhængig af dette parti, der undergraver landets udenrigspolitik?

Jeg har intet at indvende imod de protester, der har lydt i anledning af det græske kup; det konservative folkeparti vender sig også mod kup og mod vold og mod ufrihed. Men jeg må sige, jeg har noget at indvende imod, at landets statsminister her fra folketingets talerstol gav hr. Kai Moltke et svar på hans spørgsmål på et tidspunkt, hvor han ikke var i stand til at bedømme kong Konstantins virkelige indflydelse og hans virkelige placering og ansvar i dette kup. Dette svar var en hård dom fra statsministerens side, det sagde jo faktisk lige rent ud, at kong Konstantins nærværelse var uønsket til brylluppet, og dette synspunkt, der var pakket lidt ind i statsministerens svar, blev jo åbent givet til kende, da regerings-

bladet Aktuelt skulle fremlægge fortolkningen af statsministerens svar. Jeg mener, det var uværdigt; jeg mener, at den statsminister, der få dage efter kunne modtage det diktatoriske Jugoslaviens udenrigsminister til forhandlinger, burde have været mere varsom med at dømme i en sag, hvor i hvert fald kongens ansvar på det tidspunkt overhovedet ikke kunne placeres.

Vi har oplevet et protestforår, og vi oplever nu den store mellemøstlige krise. Hvor blev de venstreorienterede fra DsU til DKU af, da der her skulle demonstreres for frihed og demokrati?

Det siges, at det kan være svært at finde ud af, hvad der er ret og uret i denne sag. Det siges, at den ene part er ikke kun sort og den anden part er ikke kun hvid. Sådan tror jeg det altid vil være. Graver man tilbage i historien, kan det være svært at finde ud af, hvem der har retten til Palæstinas jord, men det er fastslået af De Forenede Nationer; staten Israel er født af De Forenede Nationer, og de, der ønsker, at vi skal respektere De Forenede Nationer, må forstå, at Israel er resultatet af De Forenede Nationers virksomhed. Og ingen kan dog være i tvivl om, at det her drejer sig om et ægte demokratisk samfund. Tror man, der findes demokrati i Syrien, i Den Forenede Arabiske Republik eller i Jordan?

Det er i øvrigt ikke svært at finde ud af, hvem der har ansvaret for det, der sker i denne tid med lukning af et internationalt stræde. Ingen behøver at have vanskeligheder ved at finde ud af det, for det er så tydeligt tilkendegivet af de arabiske stater, lige fra staten Israel blev sat i verden af De Forenede Nationer, at de ville udslutte denne nation.

Jeg ved godt, at vi almindelige borgerlige mennesker har svært ved at mobilisere tilstrækkelig fantasi til at tro på, at ugerninger kan blive ført op i den skala, som tilfældet er her. Det var den samme fantasi-løshed, som vi lagde for dagen over for Hitlers udryddelse af jøderne. Man kunne ikke tro på et folkedrab, man kunne ikke tro, at man slagtede millioner af mennesker; man kunne ikke tro, at når man sagde sådan noget, så mente man det. Men Hitler sagde det, og man sagde det, og de mente det.

Det, vi ser i Mellemøsten, er, at de arabiske stater i årevis har sagt, at de ville knuse